

— Сойке! — и протегна ржка да я погали. Кученцето, отдавна не чувало гласа на другаря си, скочи и заблиза лицето му.

Докторътъ гледаше усмихнатъ, и приготвяше ново лѣкарство.

— Изпий и тази чашка, и всичко ще ти мине тѣй като на кученце.

Савичката я изпи. Докторътъ почака още единъ часъ.

Най-после огънътъ на Савичката изчезна. Той вече можеше да стои седналъ. Дори поиска да яде.

— Сега вече всичко мина. Азъ ще си отида. Утре ще дойда пакъ, — каза докторътъ и даде още нѣколко наставления на майката, какъ да гледа болното момче.

И си тръгна.

— Чичо докторе, извика го Савичката.

Докторътъ се обърна. Савичката мълчеше, сякашъ забрави защо го извика, и гледаше презъ прозореца. Жълтитѣ дюли висѣха като златни топки на ниското дърво.

И Савичката се обърна пакъ къмъ доктора съ засмѣно лице, като че ли нѣщо е открилъ.

— Мамо, откъсни най-хубавата и най-големата дюля... а чичо докторъ... Оная тамъ... дето виси на горния клонъ, — и посочи съ ржка презъ прозореца.

— Добре, мойто момче, — отвърна майка му.

Широкото лице на доктора стана още по-широко и по-радостно отъ неочаквания подаръкъ на Савичката.

Излѣзоха.